

Erkänn Västsahara!

Jag hade sett fram emot att besöka den ockuperade delen av Västsahara för att med egna ögon uppleva situationen på plats. Jag är mycket glad för att Kristna fredsrörelsen tog initiativ till resan och att jag fick möjlighet att delta.

Några dagar före avresan fick vi dock besked från Marockanska ambassaden att vi inte kunde resa in i regionen. Jag blev självklart mycket besviken och kunde inte låta bli att undra över vad Marocko har att dölja. Vi fick senare veta att cirka 75 utländska observatörer stoppats från att resa in i den ockuperade delen av Västsahara sedan april 2014.

Vi beslutade trots allt att genomföra resan bara till Marocko och göra det bästa av situationen. Tack vare ett bra arbete av Kristna fredsorganisatörer träffade vi myndigheter, marockanska och västsahariska organisationer som jobbar med mänskliga rättigheter samt anhöriga till politiska fångar.

Vi fick höra att Marocko tagit viktiga steg för att utveckla demokratin och de mänskliga rättigheterna. Men för mig stod det klart att Marocko fortfarande är ett land med stora brister när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter. Kan det vara så att Marocko behöver putsa fasaden för att tillfredsställa Europas krav på åtgärder när det gäller mänskliga rättigheter? Ett land, som styrs av en kung med enorm makt och som det är olagligt att kritisera, kan aldrig kallas demokratiskt i min värld. Vi fick höra flera vittnesmål om allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna, organisationsfriheten och rätten att protestera.

Jag kommer aldrig att glömma mötet med släktingar till den så kallade 21-grup-

pen och den tröstlösa ovisshet som de tvingas leva under. Vi träffades i en enkel lägenhet utanför Rabat. De 21 fängslades i samband med en protestaktion utanför El Aaiún i det ockuperade Västsahara och dömdes av en militärdomstol till mellan 25 år till livstids fängelse på erkännanden som tvingats fram under tortyr. Flera internationella instanser har kritiserat domen, men ingenting händer.

Jag glömmmer inte heller Ghalia som berättade om den tortyr hon utsatts för då hon under tre år och sju månader hölls fängslad med ögonen ständigt förbundna. Ghalia är nu ledande i den Västsahariska organisationen för mänskliga rättigheter (ASVDH).

Men när det gäller den allvarligaste kränkningen av de demokratiska rättigheterna, frågan om Västsaharas framtid, så händer absolut ingenting. Marockos ockupation och plundring av landets naturtillgångar fortsätter.

LOTTA JOHNSON-FORNARVE

Det är svårt att förstå att omvärlden tillåtit att ockupationen har kunnat fortgå i 40 år. Min slutsats efter resan är att Marocko inte kommer att genomföra folkröstningen eller lämna Västsahara om de inte blir tvingade. Det är därför oerhört viktigt att omvärlden agerar med kraft. Sverige skulle kunna gå i spetsen och erkänna Västsahara. Ett erkännande från Sverige är inte bara symboliskt viktigt utan sätter också politisk press på Marocko att bryta det dödläge som nu råder i frågan om Västsaharas rätt till självbestämmande och självständighet.

**Lotta Johnsson-Fornarve,
riksdagsledamot (V)**